

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(11 september 2000)*

Genom sin skrivelse av den 7 september 1999 uppmärksammade kommissionen de italienska myndigheterna på att vissa klausuler i lagdekret nr 18 av den 13 januari 1999 (genom vilket rådets direktiv 96/67/EG av den 15 oktober 1996 om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen⁽¹⁾ införlivas i italiensk rätt) inte är förenliga med bestämmelserna i gemenskapsrätten. Klausulerna i fråga innebär i själva verket att direktivet inte kan tillämpas fullt ut, eftersom de begränsar rätten till marknadstillträde genom bestämmelser om att personalen måste övertas eller innevarande kontrakt löpa ut.

Kommissionen vill betona att ett överträdelseförfarande redan har inletts. Efter flera kontakter med de italienska myndigheterna avsände kommissionen en formell underrättelse den 3 maj 2000 med en anmodan till de italienska myndigheterna att klargöra sin ståndpunkt inom två månader.

Om en medlemsstat inte svarar, eller lämnar ett otillfredsställande svar, kan kommissionen i enlighet med Romfördraget lämna ett motiverat yttrande där den kräver att medlemsstaten skall se till att rätta sig efter gemenskapsbestämmelserna inom en viss tidsfrist. Fallet kan inte hänskjutas till domstolen förrän i en senare fas i förfarandet.

Denna information har redan lämnats i ett brev av den 30 maj 2000 från kommissionen till konsumentorganisationen ADUC (associazione per i diritti degli utenti e consumatori). Organisationen har dessutom hållits informerad om hur förfarandet framskrider.

⁽¹⁾ EGT L 272, 25.10.1996.

(2001/C 103 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2128/00**från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen***(30 juni 2000)*

Ämne: Ersättning för italienska medborgares sjukvårdskostnader utomlands

I ministerdekret av den 3 november 1989 (som publicerades i Republiken Italiens officiella tidning nr 273 den 22 november 1989) om regler för att bevilja indirekta stödförmåner för vård vid högt specialiserade sjukvårdsinrättningar utomlands föreskrivs att ersättning skall utges för delar av kostnader som i Italien bosatta italienska medborgare har för sjukvård som inte kan erhållas i Italien.

I artikel 6 punkt 11 fastslås att resekostnader för vårdtagaren, och för den som eventuellt medföljer denne, avseende flygresor som beviljats på förhand ersätts till 80 procent.

I artikel 1 i regionen Siciliens regionala dekret av den 15 mars 1990, fastslås däremot att schablonbidraget för faktiska, dokumenterade rese- och uppehållskostnader är 60 procent av de sammanlagda kostnaderna för personer med inkomster upp till 20 miljoner lire, 50 procent för personer med inkomster upp till 35 miljoner lire och 40 procent för personer med inkomster som inte överstiger 50 miljoner lire per år.

Anser kommissionen att det regionala dekretet — förutom att diskriminera sicilianska medborgare som inte kan erhålla ovannämnda ersättning när de måste få vård i vårdinrättningar utomlands — strider mot bestämmelserna i artiklarna 2 och 3 i EG-fördraget?

Kan kommissionen ingripa för att få denna besvärliga situation att upphöra?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar*(13 september 2000)*

Parlamentsledamotens fråga gäller procentsatsen för ersättning för resekostnader enligt ett dekret för regionen Sicilien för sicilianare som reser utomlands för att få sjukvård som inte kan erhållas i Italien.

Enligt ministerdekretet av den 3 november 1989, där villkoren för rätt till behandling vid högt specialiserade kliniker utomlands fastslås, har italienska medborgare som är bosatta i Italien rätt till partiell ersättning för kostnader för flygresor, om tillstånd givits på förhand, för sig själva och i förekommande fall för en medföljande person, med ett belopp som motsvarar 80 procent av kostnaden.

I det regionala dekretet för Sicilien av den 15 mars 1990 föreskrivs däremot att ersättningen för motsvarande fall skall vara mellan 40 och 60 procent av de faktiska, verifierade kostnaderna, beroende på den sökandes inkomst.

Parlamentsledamotens fråga gäller Italiens nationella och regionala lagstiftning, och då de personer som berörs är italienska medborgare, kan varken EG-fördraget eller rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpning av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen ⁽¹⁾ tillämpas. Det rör sig i stället om en intern rättskonflikt som skall lösas av nationella domstolar.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971 (den senaste konsoliderade versionen: Rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 – EGT L 28, 30.1.1997).

(2001/C 103 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2129/00**från Jan Andersson (PSE) till kommissionen***(30 juni 2000)*

Ämne: EU:s exportbidrag för transporter av levande djur till tredje land

Det betalas idag ut exportbidrag för transporter av levande djur till tredje land. Dessa bidrag leder till långa och för djuren ofta plågsamma transporter.

Har kommissionen för avsikt att avskaffa exportbidragen för transporter av levande djur till tredje land?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(18 september 2000)*

Export av levande kreatur är en viktig avsättningsmöjlighet för gemenskapens nötköttsmarknad och kan knappast ersättas med export av nötkött på grund av skillnader när det gäller slaktförfaranden, bristen på kylutrymmen i importländerna och efterfrågan på färskt kvalitetskött i dessa länder. Om exporten av levande kreatur från gemenskapen skulle omöjliggöras genom att exportbidragen gradvis avskaffades skulle andra leverantörer ta över dessa marknader. Australien exporterar levande kreatur i allt större utsträckning till arabvärlden, vilket innebär en avsevärt mycket längre transportsträcka än den från gemenskapen.

Dessutom skulle kommissionen vilja göra parlamentsledamoten uppmärksam på kommissionens förordning (EG) nr 615/98 av den 18 mars 1998 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag när det gäller levande nötkreaturs välbefinnande vid transport ⁽¹⁾. I denna förordning föreskrivs att exportbidrag för levande kreatur betalas ut på villkor att kraven i rådets direktiv 91/628/EEG ⁽²⁾ av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport och om ändring av direktiven 90/425/EEG och 91/496/EEG är uppfyllda och i förordningen föreskrivs också ett lämpligt övervakningssystem.

⁽¹⁾ EGT L 82, 19.3.1998.

⁽²⁾ EGT L 340, 11.12.1991.